

Nr 24.

Utlåtande i anledning av väckt motion om ändring av 21 § 1 mom. i vapenförordningen.

Första lagutskottet har till behandling förehaft en inom andra kammaren väckt, till lagutskott hänvisad motion, nr 43, av herr *Hallberg*. I motionen hemställes, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring av § 21 första stycket i vapenförordningen av den 25 november 1949, att detta får följande lydelse:

Vill någon genom köp, byte, gåva eller annorledes förvärva ammunition, vare skyldig att hos länsstyrelsen i det län där han har sitt hemvist söka tillstånd till förvärvet».

Beträffande de skäl, som motionären åberopat till stöd för sitt yrkande, får utskottet, i den mån redogörelse därför icke lämnas här nedan, hänvisa till motionen.

Gällande bestämmelser.

I *vapenförordningen den 10 juni 1949* meddelas bestämmelser om förvärv och innehav av skjutvapen och ammunition.

För förvärv av skjutvapen kräver vapenförordningen tillstånd att innehava vapnet. Sådant tillstånd meddelas av länsstyrelsen i det län, där sökanden har sitt hemvist (5 §). Ansökan ingives i Stockholm till överståthållarämbetet och eljest till polismyndigheten i orten eller, om sökanden tillhör den nomadiserande lappbefolkningen, alternativt till lappfogden. Myndighet som mottagit ansökan skall, där fråga ej är om Stockholm, insända densamma jämte eget yttrande till länsstyrelsen (7 §).

Den, som innehar skjutvapen och önskar förvärva ammunition till vapnet, har i regel att söka tillstånd därtill, varvid dock är att märka att bl. a. hagelpatroner äro undantagna från förordningens tillämpning. Sådant tillstånd meddelas i Stockholm av överståthållarämbetet och i landets övriga delar av polismyndigheten i sökandens hemort (21 §). Om ej den tillståndsbeviljande myndigheten i särskilt fall annat bestämmer, gäller tillstånd till förvärv av ammunition ett år från dagen för dess meddelande (23 §).

I *kungligt brev den 25 november 1949 till samtliga länsstyrelser angående föreskrifter och anvisningar rörande tillämpningen av vapenförordningen* anföres bl. a., att den i förhållande till vad som tidigare gällde ändrade ordningen för vapen- och ammunitionsärendenas handläggning icke medförde något hinder för en sökande, som samtidigt ville förvärva både vapen och ammunition, att liksom tidigare anhålla därom i samma ansökan. Härvid borde förfaras på följande sätt. Sedan ärendet diarieförts hos polismyndigheten

och erforderlig utredning verkställt, varöver rapport borde utskrivas i två exemplar, översändes ansökningen jämte det ena exemplaret av utredningsrapporten till länsstyrelsen. Sedan länsstyrelsen avgjort ärendet i vad avsåge vapenlicensen, skall länsstyrelsen om sitt beslut underrätta polismyndigheten, som därefter har att avgöra ammunitionsärendet.

Historik.

Vapenförordningen ersatte vapenkungörelsen den 22 juni 1934. Vapenkungörelsen ersatte i sin tur kungörelsen den 26 juli 1927 med vissa bestämmelser angående skjutvapen och ammunition.

I sistnämnda kungörelse stadgades, att tillstånd till förvärv av skjutvapen eller ammunition meddelades för Stockholm av överståthållarämbetet, för annan stad, där poliskammare funnes, av denna, för övriga städer av magistraten eller, där sådan ej funnes, av stadsstyrelsen samt för landet av länsstyrelsen. Ansökan skulle på landet ingivas till landsfiskalen i orten eller av den som tillhörde lappbefolkningen till lappfogden, vilka det ålåg att jämte eget yttrande insända ansökningen till länsstyrelsen (4 §).

Enligt vapenkungörelsen var den skyldig, som ville förvärva ammunition, att hos länsstyrelsen i det län där han hade sitt hemvist söka tillstånd till förvärvet (12 §).

Genom proposition nr 95 till 1949 års riksdag inhämtade Kungl. Maj:t riksdagens yttrande över förslag till vapenförordningen.

I fråga om förvärv av ammunition anförde föredragande departementschefen bl. a. följande.

Beträffande den föreslagna överflyttningen av ammunitionsärendena från länsstyrelserna till de lokala polismyndigheterna medför denna ändring, på sätt de explosivvarusakkunniga framhållit, uppenbarligen vissa praktiska fördelar ej minst för allmänheten. Ur synpunkten att åstadkomma en så långt ske kan enhetlig prövning av ärendena kan däremot måhända den nuvarande ordningen anses vara att föredraga. Erinras må nämligen, att ammunitionsärendena enligt 1927 års vapenförfattning i städerna handlades av de lokala polismyndigheterna och att ärendena överflyttades till länsstyrelserna för att man skulle nå en i möjligaste mån likformig tillämpning. Emellertid anser jag övervägande skäl tala för att den föreslagna decentraliseringen bör genomföras. Intresset av största möjliga enhetlighet vid prövningen torde kunna tillgodoses genom de tillämpningsföreskrifter, som på sätt tidigare omnämnts avses skola utfärdas i anslutning till den nya vapenförfattningen, samt genom att klagorätt införes över polismyndigheternas beslut.

I ett par yttranden har föreslagits, att länsstyrelsen vid meddelande av tillstånd att inneha vapen skulle äga pröva även fråga om ammunition till vapnet. Tillräckliga skäl för en sådan undantagsbestämmelse anser jag ej föreligga. Något hinder för en sökande, som samtidigt önskar förvärva både vapen och ammunition till detta, att liksom nu anhålla därom i samma ansökan bör dock icke möta. Enligt förslaget till ny vapenförfattning skall ansökningen i likhet med vad nu gäller inges till polismyndigheten, som sedan

ärendet diariéförts och erforderlig utredning verkställdt, vidarebefordrar ansökningsen till länsstyrelsen. Sedan länsstyrelsen avgjort ärendet i vad avser vapenlicensen, bör länsstyrelsen om sitt beslut underrätta polismyndigheten, som har att avgöra ammunitionsärendet. Erforderliga föreskrifter om nu nämnda förfarande torde icke behöva upptagas i vapenförordningen utan kunna meddelas i tillämpningsanvisningarna.

Riksdagen fann ej skäl föreslå Kungl. Maj:t någon ändring i det genom propositionen framlagda förslaget såvitt angick förvärv av ammunition (se riksdagens skrivelse nr 375).

21 § vapenförordningen erhöll den lydelse den hade i förenämnda proposition.

Av motionären anförda skäl.

Såsom motivering för sin hemställan har motionären anført bl. a. följande:

Det har emellertid — — — visat sig i praktiken, att bestämmelsen i fråga blivit ett ökat krångel i stället för en förenkling. Det inträffar rätt ofta att den som fått licens från länsstyrelsen för rätten att förvärva och inneha skjutvapen sedan får vänta en tid, ibland rätt länge, innan polismyndigheten expedierar licensen för inköp av ammunition, beroende på att polischefen, som skall utfärda licensen, ofta är så överhopad med angelägna göromål, att ammunitionsansökan får ligga »på hög» tills det blir tid att skriva ut licensen.

Det skulle således uppenbarligen vara betydligt enklare och mindre krångligt för vapeninnehavaren samt för vapen- och ammunitionsförsäljaren om länsstyrelsen beviljade rätt till förvärv av ammunition samtidigt som vapenlicensen beviljas.

Yttranden.

Utskottet har i den ordning § 46 riksdagsordningen föreskriver inhämtat yttrande över motionen från länsstyrelserna i Kopparbergs, Västernorrlands och Västerbottens län. Länsstyrelsen i Västernorrlands län har bifogat yttrande från jaktvårdskonsulenten i länet, och länsstyrelsen i Västerbottens län har bifogat yttrande från Föreningen Västerbottens läns landsfiskaler.

Länsstyrelsen i Kopparbergs län har till en början redogjort för det ovan beskrivna tillvägagångssättet, då någon samtidigt önskar förvärva vapen och till samma vapen avsedd ammunition, varvid länsstyrelsen uttalat, att detta vore tänkt som en lättnad för sökanden och enligt länsstyrelsens erfarenhet vid tillämpningen av den nya vapenförordningen allmänt praktiserats.

Länsstyrelsen anför vidare bl. a. följande.

Länsstyrelsen har sig emellertid bekant att missnöje råder med denna anordning. Att en sökande, som samtidigt vill förvärva vapen samt ammunition till samma vapen skall ha licens både från länsstyrelsen och polis-

myndigheten har sålunda medfört avsevärda praktiska olägenheter, som enligt länsstyrelsens uppfattning icke undanröjts genom det i ovannämnda tillämpningsföreskrifter anvisade förfarandet. — — —

I motionen har föreslagits en ändring av vapenförordningen på så sätt, att alla ansökningar om ammunition skola handläggas av länsstyrelsen. Någon sådan vittgående ändring är emellertid enligt länsstyrelsens mening icke nödvändig eller ens lämplig för att nå vad motionären avsett. Ändringen skulle härjämte innebära en återgång till systemet i den gamla vapenkungörelsen, vilket det av flera skäl icke finns någon anledning att återuppliva.

Länsstyrelsen vill i stället föreslå, att bestämelsen i så måtto ändras, att polismyndigheten skall pröva de ansökningar som avse allenast ammunition, medan i de fall, då ansökan avser förvärv av vapen jämte ammunition till samma vapen, det skall ankomma på länsstyrelsen att utfärda licens såväl beträffande vapen som ammunition.

Länsstyrelsen i Västernorrlands län anför.

Några klagomål rörande handläggningen av ifrågavarande ärenden hava icke framförts till länsstyrelsen. Enär det icke är för länsstyrelsen närmare känt, huru decentraliseringen av ärendena verkat i praktiken, har länsstyrelsen inhämtat uppgifter i ämnet från ett antal landsfiskaler i länet. Dessa hava därvid vitsordat decentraliseringsåtgärdens fördelar. Därjämte hava landsfiskalerna samstämmigt förklarat, att motionärens påstående om att ansökningarna läggas »på hög» saknar fog. Den stora arbetsbörda, som emellertid numera åvilar landsfiskal och den ringa arbetskraft i förhållande till arbetsbördan, som ställts till landsfiskalernas förfogande, har dock haft till följd, att med beslut i ifrågavarande ärenden stundom nödtvunget måst anstå. Som maximitid härför har uppgivits en vecka efter verkställd utredning, där sådan ansetts erforderlig. De hörda landsfiskalerna hava också uppgivit, att därest sökande till ammunitionens icke erhållit den begärda licensen till den för ammunitionens användning avsedda tiden, detta ofta varit beroende därpå, att ansökningen varit ofullständig och sålunda ärlvat komplettering i ett eller flera avseenden eller att ansökningen icke inkommit i så god tid, att tillstånd kunnat meddelas till av sökanden beräknad dag. Detta förhållande har gjort sig särskilt märkbart vid tiden för älgjaktens början. Sålunda inkommer till landsfiskalerna under dagarna omedelbart före jaktssäsongen ett stort antal ammunitionensansökningar. Att en del av dessa sökande icke kunna erhålla tillstånd till önskad dag är självfallet.

Behov av ammunition för jakt eller för målskjutning kan i regel icke vara hastigt påkommande. Enligt 23 § andra stycket vapenkungörelsen gäller tillstånd till förvärv av ammunition ett år från dagen för tillståndets meddelande, därest ej den tillståndsgivande myndigheten i särskilt fall annat bestämmer. Den som har behov av ammunition har sålunda möjlighet att i mycket god tid tillförsäkra sig om inköpslicens.

Under hänvisning till vad sålunda anförts och då skäl, som motivera den av motionären föreslagna ändringen av vapenkungörelsen, icke kunna anses föreligga, avstyrker länsstyrelsen bifall till motionen.

Jaktvårdskonsulenten i Västernorrlands län anför bl. a. följande.

I likhet med tiden före den nya vapenförordningens tillkomst, har från skilda delar av länet framförts klagomål på den långsamma behandlingen av ansökningar om förvärv av såväl vapen som ammunition.

Dessa klagomål kunna givetvis vara mer eller mindre befogade, men till stor del äro sökandena själva skuld till att de ej erhålla sina tillståndsbevis

i önskad tid. De insända ofta sina ansökningar, varom här är fråga, i sista minuten före början av älgjakten eller annan jakt och ta för givet att saken kan ordnas i en handvändning. På grund av den anhopning av ansökningar, som vid ovannämnda tidpunkter härigenom bli fallet, måste givetvis tiden för ärendenas handläggande bli betydligt längre än om ansökningarna voro mera fördelade över hela året. En viss propaganda, att dylika ansökningar skulle vara myndigheterna tillhanda i god tid, kunde icke skada. T. ex. att ansökningar, varom här är fråga, skulle vara respektive myndigheter tillhanda minst två månader före sökanden tänkt använda vapnet/ammunitionen för att över huvud taget kunna beräkna att få ansökan behandlad till önskad dag.

Såvitt jag kan finna har herr Hallberg emellertid i sin motion endast tänkt på dem, som önskar erhålla ammunition i samband med *nyförvärv* av vapen. Att det i dylika fall skulle vara både tidsbesparande och en lättnad för sökanden, om länsstyrelsen kunde meddela förvärv av vapnet och ammunitionen samtidigt står utom allt tvivel. Huruvida detta ur rent praktisk registreringssynpunkt vore genomförbart eller lämpligt kan jag icke yttra mig om.

Som tidigare framhållits kommer den av herr Hallberg föreslagna ändringen endast att gynna en kategori av ammunitionsförvärvare, nämligen de, som erhåller tillstånd skaffa sig nya vapen. De, som endast önska förvärva tillstånd till ammunition, kommer — om sistnämnda tillståndsgivning återfördes till länsstyrelserna — att fortfarande befinna sig i samma läge då ärendenas handläggande därstädes knappast torde genomföras fortare än hos polismyndigheterna i sökandens hemort.

Länsstyrelsen i Västerbottens län anför.

Anledningen till den av motionären påyrkade ändringen i vapenförordningen synes i främsta rummet vara att motionären funnit de lokala polismyndigheterna alltför belastade med arbete för att med önskvärd snabbhet kunna expediera licenser å ammunition. I den mån så är fallet, lär det påtalade missförhållandet böra avhjälpas på annat sätt än genom ändring av vapenförordningen.

Den decentralisering av licensgivningen av ammunition, som skett genom nuvarande vapenförordning, bör enligt länsstyrelsens mening i regel för allmänheten underlätta förvärv av ammunition. Hos länsstyrelsen ha ej heller framförts några klagomål över detta system i och för sig. Endast då förvärvstillstånd för ammunition begärts samtidigt med ansökan om vapenlicens synes allmänheten stundom hava funnit det förhållandet att i dylikt fall hänvändelse måste göras till två olika myndigheter innebära en onödig omgång. Någon olägenhet av att ändra vapenförordningen på det sätt att länsstyrelsen i dylika fall skulle äga att lämna tillstånd till förvärv av ammunition torde enligt länsstyrelsens mening ej uppkomma. Ett återförande till länsstyrelsen av licensgivningen beträffande ammunition i dess helhet vill länsstyrelsen däremot bestämt avstyrka.

Föreningen Västerbottens läns landsfiskaler anför bl. a. följande.

Det är utan tvivel en avgjord fördel för förbrukarna av ammunition att kunna erhålla inköpslicens hos polismyndigheterna. Det normala torde vara att dessa ärenden behandlas och expedieras omgående, vanligen samma dag de inkomma. I varje fall inom detta län är det mycket vanligt att detta slags ansökningar inlämnas personligen av sökanden eller genom bud och att ansökningen behandlas så snabbt att ammunitionslicens, om ansökningen

anses kunna bifallas, erhålles omedelbart. För polismyndigheternas vidkommande är befogenheten att utfärda tillståndsbevis av detta slag givetvis intet att eftersträva, men ur allmänhetens synpunkt synes en återgång till det tidigare systemet vara en uppenbar nackdel. Vad som närmast föranlett motionen torde vara den omständigheten att — om tillstånd samtidigt sökes till förvärv av skjutvapen och ammunition — tillstånd till vapenförvärvet skall sökas hos länsstyrelsen och ammunitionslicensen hos polismyndigheten. I sådana fall fungerar icke det nuvarande systemet tillräckligt smidigt. Polismyndigheten kan självfallet icke utfärda tillstånd att köpa ammunition förrän det styrkts att vapenlicens utfärdats. Länsstyrelsen sänder visserligen vapenkort eller kopior av utfärdade vapenlicenser till polismyndigheterna, men det kan ibland dröja något innan dessa komma vederbörande myndighet tillhanda. Det förhållandet att framställning om tillstånd till förvärv av vapen och ammunition ofta göres på en och samma blankett bidrager också till att öka svårigheten. — — —

En ändring av vapenförordningen sådan som den föreslagna skulle snarast medföra en försening av handläggningen av flertalet ammunitionsansökningar, då ju länsstyrelserna och andra tillståndsmyndigheter avvakta polismyndigheternas yttranden innan tillstånd utfärdas.

Däremot skulle den mera begränsade ändringen av förordningen kunna ifrågasättas att i sådana fall, då tillstånd till förvärv av vapen och ammunition *samtidigt* sökes, länsstyrelserna utfärda licens även för ammunition. Att ett sådant system skulle erbjuda viss fördel är uppenbart. Lämpligheten av att tillstånd i det ena fallet utfärdas av länsstyrelsen och i det andra av polismyndigheten kan dock ifrågasättas.

Utskottet.

I motionen hemställas om sådan ändring i vapenförordningen att den, som vill förvärva ammunition, skall vara skyldig att hos länsstyrelsen i det län där han har sitt hemvist söka tillstånd till förvärvet.

För närvarande gäller att tillstånd till förvärv av ammunition meddelas i Stockholm av överståthållarämbetet och i landets övriga delar av polismyndigheten i sökandens hemort.

Av de skäl, som motionären åberopat till stöd för sin hemställan, synes emellertid framgå, att han närmast avsett att olägenheter med det nuvarande systemet föreligga, då tillstånd sökes till förvärv av ammunition i samband med nyförvärv av vapen.

Före vapenförordningens ikraftträdande gällde i fråga om förvärv av ammunition att tillstånd meddelades av länsstyrelsen i det län där sökanden hade sitt hemvist. Vid tillkomsten av vapenförordningen anförde departementschefen, att den föreslagna decentraliseringen av ammunitionsärendena uppenbarligen skulle medföra vissa praktiska fördelar icke minst för allmänheten. I ett par remissyttranden över det betänkande som låg till grund för förslaget till vapenförordning hade föreslagits, att länsstyrelsen vid meddelande av tillstånd att inneha vapen skulle äga pröva även frågan om ammunition till vapnet. Departementschefen fann emellertid, att tillräckliga skäl för en sådan undantagsbestämmelse icke förelågo. I samband härmed anförde departementschefen, att det icke borde möta något hinder för en sö-

kande, som samtidigt ville förvärva vapen och ammunition till detta, att anhålla därom i samma ansökan. Vidare uttalade departementschefen, att med en sådan ansökan borde förfaras på det sätt som sedermera reglerats i de av Kungl. Maj:t utfärdade föreskrifter och anvisningar rörande tillämpningen av vapenförordningen. Där anföres, såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen, att sedan ärendet diarieförts hos polismyndigheten och erforderlig utredning verkställt, varöver rapport borde utskrivas i två exemplar, ansökningen jämte det ena exemplaret av rapporten översändes till länsstyrelsen. Sedan länsstyrelsen fattat beslut i fråga om vapenlicensen, skall länsstyrelsen underrätta polismyndigheten om sitt beslut och polismyndigheten har därefter att avgöra ammunitionsärendet.

I de yttranden, som utskottet inhämtat över motionen, har det i motionen framställda yrkandet avstyrkts. Med hänsyn särskilt till att det måste anses innebära lättnad för allmänheten att i ammunitionsärenden få vända sig till polismyndigheten i orten i stället för att som förr behöva rikta sig till länsstyrelsen i länet kan utskottet icke biträda motionärens förslag om att alla ansökningar om ammunition skola handläggas av länsstyrelsen.

Emellertid ha två av de i ärendet hörda länsstyrelserna föreslagit sådan ändring i vapenförordningen, att, då samtidigt ansökes om förvärfv av vapen och ammunition, länsstyrelsen även skall kunna utfärda tillstånd till förvärfv av ammunition. Som skäl härför har anförts, att den nuvarande ordningen i detta hänseende medfört praktiska olägenheter, som icke undandröjts genom det i ovannämnda tillämpningsföreskrifter anvisade förfarandet och att allmänheten stundom funnit det innebära en onödig omgång att beslut måste fattas av två olika myndigheter.

Enligt utskottets mening torde de olägenheter, som i förevarande hänseende kunna vara förbundna med den nuvarande ordningen, liksom motionären synes anse, endast bestå däruti att sökanden kan få vänta på ammunitionslicensen någon tid efter det han från länsstyrelsen erhållit tillstånd att inneha vapnet. Därest emellertid berörda myndigheter på ett riktigt sätt tillämpa det förfarande, som anges i ovan berörda föreskrifter och anvisningar, synes någon nämnvärd tidsförlust för sökanden icke behöva uppstå. Det torde ligga i sakens natur att polismyndigheten i och med att den verkställer utredning i fråga om det begärda tillståndet att inneha vapen tillika får det materiella underlaget för sitt bedömande av ammunitionsärendet. I meromnämnda föreskrifter och anvisningar säges bl. a. i fråga om prövningen av ansökningar att förvärva ammunition att, om sökande nyligen erhållit tillstånd att inneha skjutvapen eller ammunition, närmare utredning rörande hans personliga kvalifikationer i allmänhet är obehövlig. Lämnar länsstyrelsen tillstånd till förvärfv av vapnet, kan sålunda av polismyndighetens avgörande i ammunitionsärendet i regel sägas återstå endast en ren expeditiousåtgärd. Under förutsättning att länsstyrelsen samtidigt med att vapenlicensen sändes till sökanden underrättar polismyndigheten om utgången i vapenärendet bör polismyndigheten, även om dess arbetsbörda för övrigt kan vara betydande, utan dröjsmål kunna expediera ammunitionslicensen. Under

sådana förhållanden skulle en ändring i förevarande hänseende icke medföra några påtagliga fördelar. Härtill kommer att man icke utan tillräckliga skäl bör införa ett undantag från regeln att alla ammunitionsärenden skola handläggas av polismyndighet. Såsom framgår av det ovan anförda föreligga enligt utskottets mening icke sådana skäl.

Slutligen vill utskottet understryka, att ett bifall till motionen skulle medföra att ammunitionsärenden, även i fall då det icke är fråga om samtidigt förvärv av vapen, skulle avgöras av länsstyrelsen. Förutom att detta skulle innebära en återgång till det gamla systemet, vilket övergavs så sent som 1949, skulle det föranleda ett betydande merarbete i förhållande till nu gällande ordning, i det att länsstyrelsen före avgörandet i de flesta fall torde behöva inhämta yttrande från vederbörande polismyndighet.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa, att förevarande motion, II: 43, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 6 maj 1952.

På första lagutskottets vägnar:

OLOV RYLANDER.

Närvarande: se under utlåtandet nr 23.

Reservation

av herr *Lindblom*, som ansett att utskottets utlåtande bort ha följande lydelse:

Motionärens hemställan innebär, att tillstånd till förvärv av ammunition i alla fall skola meddelas av länsstyrelsen.

De skäl, som motionären anført till stöd för sin hemställan utvisa emellertid att han närmast avsett att få en ändring till stånd i gällande regler för det fall att tillstånd sökes till förvärv av ammunition i samband med nyförvärv av vapen.

Såsom framgår av i ärendet avgivna yttranden av länsstyrelserna i Kopparbergs och Västerbottens län har den nuvarande ordningen i sistnämnda hänseende medfört praktiska olägenheter, som icke undanröjts genom det förfarande som anvisats i ovannämnda tillämpningsföreskrifter, och allmänhe-

ten har stundom funnit det innebära en onödig omgång att beslut måste fattas av två olika myndigheter. Nämnda länsstyrelser ha föreslagit sådan ändring i vapenförordningen, att, då samtidigt ansökes om förvärv av vapen och ammunition, länsstyrelsen även skall kunna utfärda tillstånd till förvärv av ammunition. Samtidigt ha dessa länsstyrelser emellertid bestämt avstyrkt sådan ändring i vapenförordningen att alla ansökningar om ammunition skola handläggas av länsstyrelsen.

I likhet med nämnda länsstyrelser anser utskottet, att starka skäl tala för den av dem föreslagna ändringen i vapenförordningen. Däremot bör det icke komma på fråga att flytta över provningen av alla ammunitionsärenden på länsstyrelserna.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

A) att riksdagen i anledning av förevarande motion, II: 43, i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om sådan ändring i vapenförordningen att, då ansökan avser förvärv av vapen jämte ammunition till samma vapen, det skall ankomma på länsstyrelsen att utfärda tillstånd såväl beträffande vapen som ammunition;

B) att motionen, i den mån den icke kan anses besvarad genom vad utskottet ovan under A) hemställt, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.